

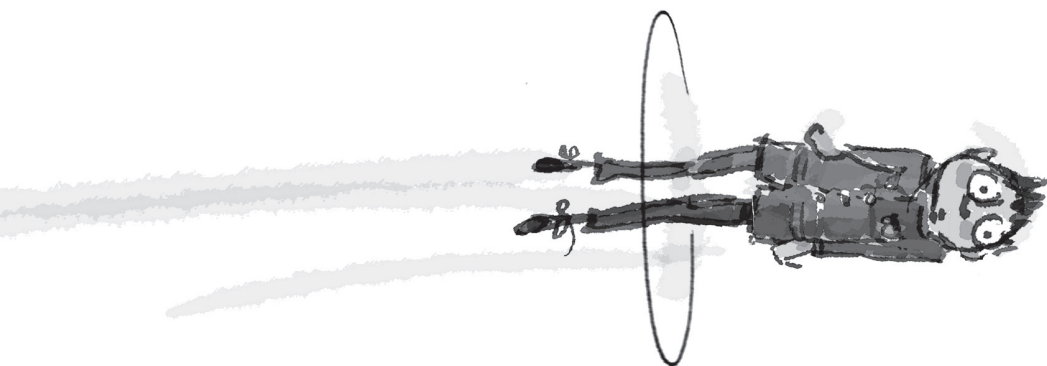

Costa Banana 2

De Jozua Douglas
ongelooflijke
Ravi Ravioli

tekeningen van Elly Hees

De Jozua Douglas
ongelooflijke
Ravi Ravioli
tekeningen van Elly Hees

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Costa Banana

Aantal inwoners: 6.250.543

Taal: Spaans

Hoofdstad: San Fernando

Munt: Costabanaanse dollar

Nationale feestdag: 7 juli Florabella-dag

Costa Banana is een klein tropisch landje in Centraal-Amerika. Het is er altijd bloedheet en er valt veel regen. Het noordelijke deel is bedekt met ondoordringbaar oerwoud. In het zuiden vind je zonnige palmstranden en grote bananenplantages.

President Pablo Fernando

Pablo Fernando is president van Costa Banana. Hij is er helemaal in zijn eentje de baas en verzint de gekste wetten. Zo moeten alle kinderen in het land Pablo heten, op vrijdag moet iedereen bananensoep eten en alle mensen moeten al zijn berichtjes op Facebook liken. Pablo is schathemeltjerk; zelfs zijn klike's zijn van puur goud.

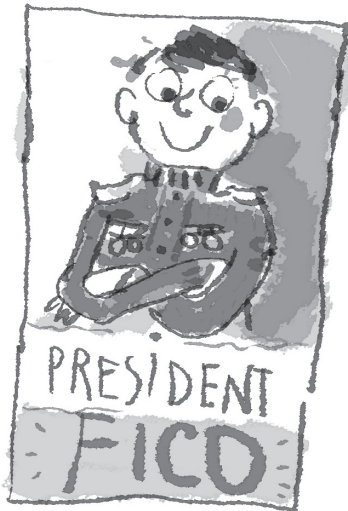
Florabella

Florabella is de vrouw van Pablo Fernando. Ze is de mooiste vrouw van Costa Banana, maar toch vindt ze zichzelf ontzettend lelijk. De president is gek op haar en verzint de idiootste koosnaampjes (zoals 'poedeltje', 'poepedoesie' en 'kippenscheetje'). Het helpt niets.

Fico en Rosa

Fico en Rosa zijn de kinderen van de president. Zij zijn de enige kinderen in heel Costa Banana die geen Pablo heten. Dat wilde hun moeder niet.

Fico is het lievelingetje van zijn vader. Hij wordt later de nieuwe president en mag nu alvast wetten verzinnen. Fico houdt van voetbal en tv-kijken.

Rosa zou ook wel president willen worden, maar haar vader vindt dat niets voor meisjes. Rosa moet later maar met een generaal trouwen of met de baas van de Super Geheime Dienst. Ze vindt dat onzin. Meisjes kunnen net zo goed wetten verzinnen als jongens. Rosa is gek op spionage. Als ze geen president kan worden, wil ze spion worden.

Meester Gabriel

Meester Gabriel geeft Rosa en Fico privéles op het paleis. Hij leert hun alles wat de kinderen van een president moeten weten. Rosa vindt hem geweldig. Gabriel draagt graag vlinderstrikjes en sandalen met sokken erin. Hij weet alles van spionage.

Hoofdstuk 1

Honderd procent

Het was vrijdagavond. De president zat met Rosa en Florabella voor de televisie. Hij was de hele avond al gespannen. Zo meteen zou het gebeuren. Dan werd de uitslag van de verkiezingen bekendgemaakt.

De president wreef in zijn handen. 'Ik ben benieuwd wie er heeft gewonnen.'

Het waren de eerste verkiezingen in Costa Banana. De mensen mochten nu eindelijk zelf hun president uitkiezen. Jarenlang was Pablo Fernando in zijn eentje de baas geweest. En daarvoor was zijn vader Victor Fernando het. En daarvoor zijn opa Pedro Fernando.

Dat alles was nu voorbij. Nu waren er verkiezingen. Nu zou het volk zelf bepalen wie hun leider werd.

Naast de huidige president waren er nog vier kandidaten op wie de mensen mochten stemmen. De president had de andere kandidaten helemaal zelf uitgezocht. Dit waren ze:

Armando da Costa – Armando stotterde. Hij kon geen zin normaal uitspreken. Soms deed hij wel vijf minuten over een zinnetje als: ‘Ik weet het niet.’ Niemand had het geduld om naar hem te luisteren. De president ging ervan uit dat er daarom ook wel niemand op hem zou stemmen.

Juan Loco – Juan was gek, en niet zo’n klein beetje ook: hij dacht dat hij Napoleon was. Als hij op tv kwam riep hij meteen: ‘Ik ben Napoleon en ik doe de groeten aan mijn moeder.’ De president vond hem wel een geschikte kandidaat, want wie stemt er nou op iemand die op tv de groeten doet aan zijn moeder?

Rocco Flores – Rocco had een lui oog. En daarom moest er een pleister op het linkerglas van zijn bril. Dat zag er heel suf uit. Maar dat was nog niet het ergst. Rocco was ook nog eens extreem intelligent. Hierdoor kon hij alleen maar dingen zeggen als:

$$\frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a} \lim_{n \rightarrow \infty} \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n \max_{0 \leq x \leq 1} x e^{-x^2}$$

De president ging ervan uit dat niemand op zo’n intelligent persoon zou stemmen: *veel te saai!*

Javier Suárez – Javier was kaal. En kale mannen waren crimineel, dat wist iedereen. Niemand zou op een crimineel stemmen, dacht de president. En daarom was Javier een uitstekende kandidaat. Pablo Fernando was ervan overtuigd dat hij zou winnen. Hij was een briljant en geniaal leider met

zeer goede eigenschappen. Tenminste, dat vond hij zelf.

De president zat voorovergebogen op het puntje van de sofa. Hij had zijn mooiste pak aangetrokken en al zijn medailles opgespeld.

‘En dan nu de uitslag van de verkiezingen,’ riep de presentator. De gezichten van de vijf kandidaten verschenen in beeld. ‘Als eerste Armando da Costa.’ De presentator drukte op een knop en er verscheen een balkje in beeld. ‘Nul procent van de stemmen!’

‘Sukkel,’ riep de president triomfantelijk. Hij keek Rosa vrolijk aan.

‘En dan gaan we nu naar Juan Loco. Laten we kijken hoe hij het heeft gedaan.’ De presentator drukte weer op de knop. ‘Ook al nul procent. Dat is vast niet genoeg.’

De president grinnikte.

‘Rocco Flores,’ vervolgde de presentator. ‘Nul procent.’

‘Loser!’ riep de president.

‘Dan hebben we natuurlijk nog Javier Suárez.’ De presentator drukte weer op de knop. ‘Ook nul procent.’

Fernando zat op het puntje van de sofa. ‘Ik denk dat ik ga winnen,’ zei hij. ‘Ik voel het gewoon.’

‘Tot slot de grote, superintelligente, allergeweldigste leider aller tijden: Pablo Fernando.’ Het balkje lichtte groen op. ‘Honderd procent! Pablo Fernando is de absolute winnaar van deze verkiezingen! Gefeliciteerd Grote Sterke Leider!’

De president sprong op. ‘Ik wist het!’ riep hij.

'Ik wist dat ik het kon.' Hij klapte in zijn handen.
'Hon-derd-pro-cent! Dat betekent dat iedereen, echt

ie-der-een in het land op mij heeft gestemd! Laat de taart komen!'

Meteen verschenen er twee bedienden met een grote gouden schaal. Op de schaal stond een reusachtige taart met het hoofd van de president erop.

‘Zet hem maar op de salontafel,’ riep de president.

Hij greep het gouden zwaard, dat boven de haard hing, en sneed de taart in grote stukken. ‘Jij ook een stuk taart, oekiepoekie?’ vroeg hij aan zijn vrouw.

‘Nee, dank je,’ antwoordde ze. Florabella was al weken aan het diëten. En hoewel ze een prachtig figuur had, vond ze zichzelf nog steeds te dik.

Ze had zo’n beetje alle diëten al eens geprobeerd:

Het worteltjesdieet

waarbij ze dagenlang alleen maar wortels at. Na twee weken moest ze stoppen van de dokter, omdat ze helemaal oranje uitsloeg.

Het slaappillendieet

waarbij ze probeerde met behulp van slaappillen zo veel mogelijk te slapen. Want als je slaapt eet je niet en val je af.

Het wattendieet

waarbij ze alleen maar in gelei gedoopte watten at. De watten vulden haar maag, zodat ze geen honger meer had en snel kon afvallen.

Het blauwe-brillenglazen-dieet

waarbij ze tijdens het eten een blauwe bril opzette. Door de blauwe glazen zag het eten er ongelooflijk smerig uit, waardoor ze geen hap meer door haar keel kreeg.

Het lintwormendieet

waarbij ze een lintworm inslikte. De lintworm at al het eten op dat er binnenkwam, waardoor ze zelf afviel.

Het kakkerlakkendieet

waarbij ze alleen maar kakkerlakken at, die zo weerzinwekkend smaakten, dat ze nauwelijks meer wat hoefde.

Maar hoeveel diëten ze ook volgde, en hoeveel kilo's ze ook afviel, ze voelde zich altijd te dik. Ze was stikjaloers op alles wat dunner was dan zij. Dunne vazen, magere honden, limonadeflesjes, knakworsten, mieren, lantaarnpalen... ze kon ze niet verdragen.

‘Toe nou, suikerbuikje,’ riep de president. ‘Dit moeten we vieren.’

Florabella hield haar lippen stijf op elkaar. Alsof ze bang was dat er ieder moment een stuk taart naar binnen zou vliegen.

‘Honderd procent,’ riep de president nogmaals. ‘Dat is een grote prestatie.’

‘Zo kan ik ook wel winnen,’ zei Rosa. ‘Er waren helemaal geen leuke kandidaten.’

‘Ach, wat maakt het uit,’ antwoordde haar vader. ‘Soms moet je de mensen een handje helpen met hun keuze. Ik ben briljant en geniaal. Het is maar goed dat ik president blijf.’

‘Briljant en geniaal?’ Rosa grinnikte. ‘Ik weet niet zeker of ik jouw wetten zo briljant vind.’

De president haalde zijn schouders op. ‘Ik maak prachtige wetten. Echt originele wetten, ook. Er zijn niet veel presidenten die mij dat nadoen.’

Daarin had de president gelijk. Zijn wetten waren origineel. En er waren niet veel presidenten die dit soort wetten konden verzinnen.

Een aantal voorbeelden:

De papegaaienwet

Alle papegaaien in Costa Banana moeten ‘Fernando’ kunnen zeggen. Wie een papegaai bezit die dit niet kan zeggen, gaat naar een onbewoond eiland (met de papegaai).

De horloge- en klokkenwet

Het gezicht van de president moet te zien zijn op alle horloges en klokken in Costa Banana. Alle inwoners dienen zich er te allen tijde van bewust te zijn wie er in dit land de baas is.

De knuffelwet

Alle baby’s moeten een Fernando-knuffel hebben. Baby’s die er geen hebben, gaan naar een onbewoond eiland.

De jaartellingwet

De jaartelling begint voortaan bij de geboorte van de grote president Pablo Fernando. De president is nu 39 jaar oud en dus is dit het jaar 39 na Pablo Fernando.

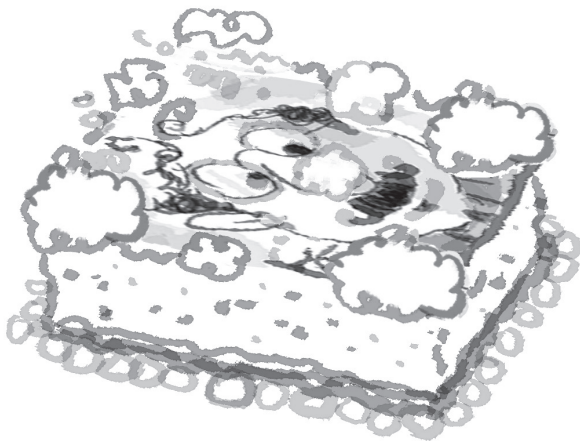
De bibliotheekwet

Bibliotheeken mogen alleen nog maar boeken bevatten die

de president zelf heeft geschreven. Alle andere boeken gaan per direct naar een onbewoond eiland.

De vogelwet

Alle vogels moeten een luiertje om. Het is verboden voor vogels om zonder luiertje door de lucht te vliegen. Vogels die deze wet overtreden, gaan naar een onbewoond eiland.

De president legde een stuk taart op zijn bord. ‘Alles wat ik verzijn is briljant.’

‘Wacht maar tot ik president ben,’ zei Rosa.

De president grinnikte.

Nog niet zo lang geleden was hij trots geweest op zijn dochter. Rosa en Fico hadden de wereld gered van een gruwelijke generaal. En Rosa was de grote held geweest. De president was onder de indruk. ‘Hoe is het mogelijk,’ had hij gezegd. ‘Mijn dochter die de wereld redt.’

Hij vertelde het verhaal nog vaak aan iedereen die het wilde horen. Maar het verhaal veranderde langzaam. Het leek of Fernando steeds stukjes vergat en de rest er dan zelf bij verzon. Dat ging ongeveer zo:

Na 1 week: ‘Rosa en Fico hebben de wereld gered. Wat een briljante kinderen heb ik toch. Vooral Rosa. Laten we eerlijk zijn: zij was de echte held.’

Na 2 weken: ‘Rosa en Fico hebben de wereld gered. Wat een briljante kinderen heb ik toch. Zij hebben het helemaal samen gedaan. Geweldig!’

Na 3 weken: ‘Rosa en Fico hebben de wereld gered. Wat een briljante kinderen heb ik toch. Vooral Fico. Laten we eerlijk zijn: hij was de echte held.’

Na 4 weken: ‘Fico heeft de wereld gered. Wat een briljante zoon heb ik toch. Een echte held.’

En toen was alles weer zoals het altijd geweest was. De president was dol op zijn zoon en voor Rosa had hij weinig oog.

Fico mocht wetten verzinnen.

Fico mocht mee als ze tanks gingen kopen.

Fico mocht bij geheime besprekingen zijn.

Fico mocht mee op bezoek bij de president van Rusland.

Fico mocht lintjes doorknippen.

Fico mocht met zijn gezicht op een briefje van 100 Costabanaanse dollar.

En op een postzegel.

Fico mocht alles.

‘Wacht maar,’ zei Rosa. ‘Ik doe later gewoon mee met de verkiezingen. En dan stemt iedereen op mij.’

‘Waarom zouden ze dat doen?’ vroeg de president. ‘Waarom zouden ze voor jou kiezen?’

‘Omdat ik wetten maak waar de mensen blij van worden, zoals...’

Op dat moment zwaaide de deur van de eetzaal open. Er kwamen twee bedienden binnen met een draagstoel tussen hen in.

Voor Henk en Jenneke

www.defonteinkinderboeken.nl

www.jozuadouglas.com

© 2016 Jozua Douglas

© 2016 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4093 8 (e-book 978 90 261 4094 5)

NUR 283